

Nový Jeruzalém č. 2/2015

Zpravodaj pro 182. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Radešinské Svatce - ve **čtvrtek 12. února 2015 v 17 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb ve Velkém Meziříčí.

V pondělí 12. ledna 2015 přijelo a přišlo na pouť NJ do Velkého Meziříčí pěti autobusy, auty a pěšky asi 360 poutníků. Svátost smíření udělovalo 6 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysl poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) o smír za hříchy celého světa

Kázání P. Augustina Ladislava Gazdy OSB na pouti NJ ve Velkém Meziříčí:

Pochválen buď Ježíš Kristus! Chtěl bych poděkovat za to milé pozvání. Pořád jsem přemýšlel o čem mám mluvit. Potom jsem si řekl – o čem bys chtěl mluvit, když už žiješ 31 let v klášteře. **Mluv o modlitbě a o Pánu Bohu.** Chtěl bych mluvit o jedné krásné modlitbě, kterou velmi často nechápeme nebo se jí špatně modlíme – a to je **růženec**. Když jsem byl kluk a chodil jsem ministrovat, tak nás to velmi rozčilovalo – jako kluci jsme tomu nerozuměli – jak se ty baby modlily růženec. Jak to natahovaly, všelijak kroutily ta slova a myslely si, že je to pěkný a zbožný. A pak jsem zažil takou událost, která mě rozesmála a ještě teď rozesměje, když si na to vzpomenu. Měli jsme dvě tetičky. A ty bydlely spolu, byly už hodně staré. Každý večer se modlily růženec, **asi se modlily i za mě a díky tomu jsem knězem.** A já jsem měl povinnost, jim vždycky schovat uhlí. Dneska to děcka už neznají, vozit uhlí někam do kůlny. A když jsem tu práci ukončil, ony se modlily ten růženec a protože Anna byla hluchá a Mařka ji nechtěla rušit, tak říkala: „Zdrávas Maria, milosti plná, večerů máš na šporáku, a tak dál, svatá Maria Matko Boží,..... Já jsem se tomu strašně smál a říkal jsem si – to je zvláštní modlitba. Ale jak šel člověk životem, dostal se na vojnu. Tam jsem se naučil růženec. Stál jsem na tom placu, politruk tam říkal ty strašný nesmysly – a já jsem si říkal, tohle přece nebudu poslouchat, z toho bych zblbl. **Začal jsem se modlit růženec. A najednou jsem zjistil, že v té modlitbě je obrovská síla.** A že ta slova někdy nedoceňujeme. **V první části se modlíme k Panně Marii – zdravíme ji jako archanděl Gabriel.** Ale – vy jste všichni starší, vás se to týká zvlášť – v druhé části: „**Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodině smrti naší.**“ A tady bych se chtěl zastavit u umírání a smrti. **Naše společnost je neuvěřitelně bohatá, ale je také nesmírně egoistická.** My jsme si zvykli, že starého a nemocného člověka strčíme do ústavu a nebo ho necháme umřít někde ve špitále mezi cizími a lhostejnými lidmi. A ten osud se může dotknout i nás. A jak bude hrozně důležité, **aby při nás stála Panna Maria – pros za nás nyní i v hodině naší smrti.** Jakou vážnou věc vyslovujeme. **Je to prosba neustále aktuální.** Ne nadarmo se říká – starý musí a mladý může. To stále platí, a my se nemáme lekat smrti, my se jí nemusíme bát, protože smrt je naplnění lidského života, i když ji provází utrpení a bolest. **Ale my se máme snažit být na ni připraveni, svým životem.** A život z víry nutně potřebuje modlitbu. Ty moje tetičky měly možná dětinskou víru, nad kterou se vzdělaný člověk možná usměje, ale rozhodně jí neopovrhne. Protože si uvědomí, že to **pramenilo z jejich srdce.** Oni se neuměly jinak modlit než tímto způsobem.

O růženci nám vyprávěl krásné věci náš arcipat Anastáz Opasek, se kterým jsem mohl žít několik let velmi blízko. Když jsme sedávali - tak nám vyprávěl o tom, jak byl 11 let v kriminále a nezažil tam nic hezkého nebo krásného. Jak byl na samotce 11 měsíců. Dovedete si představit – zavřít člověka na 11 měsíců na celu, kde je sám? Nemůže s nikým promluvit. Jak to musí být na psychiku člověka náročné. On vždycky říkával: „**Zachránila mě modlitba, růženec, meditace a znalost Písma Svatého.**“ Že si v paměti začal vybavovat slova evangelia. Tištěný text tam mít nesměli. **To ho zachránilo před šílenstvím a já mu to věřím.** Nejkrásnější svědectví o růženci vyslovil známý znalec barokního umění profesor Zdeněk Kalista. Ještě za první republiky byl komunista, takový salonní. A po válce ho pak zavřeli samotní komunisti – jeho, který se vždycky

tak vysmíval růženci a říkal, že je to modlitba pro infantily a ne pro dospělé lidi, se najednou začal modlit růženec. **A říkal, že ho růženec zachránil v kriminále.** Tady vidíte, že ta tradiční modlitba jako je růženec je nesmírně hluboká a je důležité, jak k tomu člověk přistupuje. Někdy se lidé zpovídají a říkají – já se nemůžu soustředit. Prosím vás to vůbec není důležité, když je někdo starý, tak se nemůže soustředit, poněvadž mu nefunguje paměť, to je přece stará známá věc. Ale to co je **důležité, je touha se modlit.** Toužit se – modlit. Když nás při modlitbě napadají všelijaké myšlenky a máme starosti a pořád se k nim vracíme. Na to hezky reagoval pan kardinál Špidlík. Já jsem za komunistů utekl do Itálie a v našem klášteře byly exercicie a k mé velké radosti to byl právě kardinál Špidlík, který byl tehdy spirituál Nepomucena. Mluvil o modlitbě – jeho matka mu dala zvláštní školu modlitby. On šel do školy a matka došla kozu a modlíla se u toho: „Zdrávas Maria, milosti plná, ten kluk zatracený, jen aby nepřišel pozdě do školy.....“ A tak to prokládala těma různými řečmi, a on říkal: „**Ted', když už jsem starý, tak jsem ji pochopil – ona do té modlitby vkládala to co cítila, čím žila svůj život.** Ona to tam vložila. Přednesla to Pánu Bohu skrze Pannu Marii. A to je **úžasná věc.** Většina z vás se modlí roztržitě a nemůže se soustředit. Tak se toho vůbec nelekejte. Někdy je dobrý, když si člověk růženec rozdělí – ráno, v poledne, večer. Já se modlím růženec při chůzi. Když jdu ráno do obchodu, na poštu. Na poště je fronta, lidi nadávají, mně to nevadí, protože se modlím růženec. To nám může pomáhat zvládat mnohé situace. Nedávno jsem provázal svoji farnici, která šla na těžkou operaci. Dal jsem jí růženec a řekl: „Maruško, až se probudíš z té agónie, budeš mít tak prázdnou hlavu, že se nebudeš moct ani modlit, ale drž ten růženec v ruce. A jenom těma zrnky se modli. A když se vrátila z toho špitálu, řekla mně: **To byla zlatá rada, uklidňovalo mě to.** Myslím si, že nám **Pán Bůh nám prostřednictvím růžence dává spoustu milostí.**

Další bolestí starší generace je, že jejich děti a vnoučata nesdílejí jejich víru. A jakoby víra byla nějaký starý kabát, který se hodí někde do komory. My jsme lidé moderní a nebudeme žít podle nějakých báchorek. Najednou zjišťujeme po tom roku 1989, že ta tradice samotná přestává fungovat. Dřív se chodilo do kostela a moc se o tom nepřemýšlelo, protože se o tom přemýšlet nemuselo. Maminka šla do kostela, tatínek šel do kostela – možná to prokecal na kůru – ale byl tam. A najednou ta tradice přestává fungovat. A my v těch rodinách zjišťujeme, že generace dětí – oni tak ještě do prvního svatého přijímání, dokud jsou ještě malí a ta víra je taková upřímná, citová, čistá ale je infantilní – dětská. Jenomže jak člověk dorůstá, stává se dospělým. A tak ten život vnímá trochu jinak a **najednou přestává chodit do kostela.** Kolik takových uplakaných matek jsem už viděl. A tak jim říkám: Co můžete dělat, nemůžete jim to vnucovat a poroučet: Musíš chodit do kostela! – to nikdy nedělejte. **Důležité je, abyste se za ně modlili. Síla modlitby.** Jednou jsem seděl ve zpovědnici na Břevnově, přišel tam člověk a rozplakal se a říkal: „Já jsem se nezpovídal padesát let.“ – „Proč jste přišel zrovna teď, po padesáti letech?“ – „**Já jsem ještě ráno nevěděl, že půjdu ke zpovědi. Přišel jsem ráno do tohoto kostela, kam jsem kdysi chodíval se svou maminkou, která je už dvacet let mrtvá. A mně se objevila před očima má matka a já musím jít ke zpovědi.**“ A já jsem říkal: Víte, to je tím, že ona se za vás celý život modlíla a teď přišla ta chvíle, kdy ta modlitba byla vyslyšena. Takových případů jsem zažil spoustu. My můžeme mít někdy pocit, že ta naše modlitba je k ničemu, svět se nemění, my se také neměníme – co si budeme namlouvat – jsme pořád stejní. **Ale ona ta modlitba vždycky má účinek, ale my ho nemusíme pochopit hned.** My to můžeme pochopit až za mnoho let. Vzpomínám, když jsem odcházel do kláštera, bylo v to době komunismu. Žádný kláštery u nás nebyly, musel jsem emigrovat, utíkat přes hranice, jak jsem se toho bál. Ještě s jedním bratrem jsme utíkali, modlili jsme a byli z toho nešťastní a říkali si: Co tam budem dělat v tom světě. Vždyť neumíme italsky, jenom „bona sera“ – dobrý večer, nic víc neumíme. A dneska zjišťuji, po třiceti letech, jaká to byla úžasná škola a jak Pán Bůh dovede úžasným způsobem odplatit tu naši odvahu, když si řekneme – **já to ve jménu Božím zkusím a ono to půjde.** A ono to šlo. A já si myslím, že tak je to v životní situaci každého člověka. Doléhá na nás smutek. Smutek je strašná věc. My to máme v klášteře rozděleno – já nerozumím mladým lidem, tak jsem říkal bratřím – věnujte se mladým lidem, vy máte ty internety a noutbuky, mě to nezajímá a já se budu věnovat starým farníkům. Když je navštěvuji, tak vidím, že mají společné problémy a to je **osamělost. Je rozdíl mezi samotou a osamělostí.** Když je člověk sám, tak je sám, protože chce být sám. Ale když trpí, když je osamělý, protože nemá s kým promluvit, že tam

celý Boží den sám, nikdo za ním nepřijde, nikdo mu nenaslouchá, tak to je těžký hřích. Tady znovu radím – **růženec je jako kotva, která vás vytáhne vzhůru** – člověk se těm myšlenkám nesmí poddávat. Už staří otcové ve čtvrtém století uváděli mezi **hlavními hříchy smutek**. Vždycky jsem se tomu strašně divil – proč je smutek hřích. Protože smutek nás vede k depresi, deprese nás vzdaluje od Pána Boha a člověk se začíná propadat. Dřív měli lidé těžký život. Co se naše stařenky nadřely na poli a ani důchody pořádné neměly. Přece nechodily k psychologům. Ony je nepotřebovaly. **Ony se uměly modlit, měli víru, v zimě šly drát peří a popovídaly si a bylo jim spolu dobře**. Dneska všude vidíte, jak svítí televize, vrata jsou zamčená a člověk je sám. A to je strašný neštěstí pro dnešního člověka. I když ta tradice nefunguje, víra se předává jinak. **Měl jsem velkou radost, když jsem sledoval modlitební setkání v Praze – třicet tisíc mladých lidí z šedesáti zemí světa – aby se společně modlili. A to je obrovská naděje pro tento svět**. Když si vzpomeneme co se děje v Paříži, jak jsou tam lidé vražděni ve jménu božím a vidíme fanatismus, zlobu, nenávist a teď to budeme porovnávat se setkáním třicetitisící mladých lidí, kteří se modlí. Jaká je to naděje pro tento svět.

A tak na závěr – abyste zde zbytečně neprochladli – myslím, že je **úžasné, že se setkáváte každý měsíc na té pouti do nového Jeruzaléma**. Vždyť už ten termín – Nový Jeruzalém – je plný naděje, to je to nebe, po kterém toužíme. A když si budeme představovat nebe, tak zjistíme, že si nedovedeme představit vůbec nic. Mně, kdyby někdo řekl – představ si nebe, tak nevím co s tím. To by bylo asi nebe, po kterém bych určitě netoužil. Krásně to vyjádřil jeden teolog, který říká, že **nebe je spoluúčast člověka na věčnosti samotného Boha**. A to je přece krásná myšlenka. My víme, že naše tělo se rozpadne, věříme v těla vzkříšení a život věčný. Ale to je **tajemství**, my si nemůžeme představovat, jak to bude probíhat. Jako děcka jsme říkali panu faráři – jak to bude na tom světě až budou všichni vstanou z mrtvých, tak tam ani všichni nevlezeme – do toho nebe. Jenomže ta realita nebe není fyzická. Je to realita duchovní. A ta se nedá zvážit, spočítat. My dnešním dnem vstupujeme do mezidobí. V evangeliu jsme četli úžasnou větu – Pán Ježíš začal svůj veřejný život slovy: „**Obraťte se, protože se k vám přiblížilo Boží království**“ a my se každý den modlíme v Otčenáši: „**Přijď tvé království**.“ Ale málokdy si položíme otázku: „Co to je to Boží království?“ – Myslíme často, že to je to co přijde po smrti. To je taková lidská útěcha. Boží království má svoji dimenzi už zde na zemi. **Ve chvíli, když ve svém srdci cítím potřebu Boha a život s Bohem, tak se ve mně zrodilo Boží království**. A já ho musím pěstovat a udržovat. Vždycky je dobré, když to prožíváme ve větším společenství. Vy jste tady z celého okolí, velké části Vysočiny. V těch dědinkách máte většinou pár lidí v kostele, to je takový jev v celé Evropě. Vy se jednou za měsíc sejdete, abyste slyšeli Boží Slovo, společně pomodlili, přijali svaté svátosti – pokud to potřebujete a prožili moment společného povzbuzení a pohlazení. Jak teď často lidé nadávají – teď je to blbý, dřív to bylo lepší, za komunistů měli lidi práci a všechno měli. Za komunistů bychom se takhle nesetkávali, bylo by zde plno estébáků a pan děkan by byl zbaven státního souhlasu a šel by někam do fabriku. **My máme svobodu a ta svoboda stojí za to, abychom někdy snesli něco nepohodlného**. A tak těm reptalům někdy říkám – **kdy jste se měli tak dobře, jak se máte teď? Měli jste v každém domě dvě nebo tři auta, házeli jste tolik chleba do popelnice, jak to děláte dnes?** Najednou ti lidi zapomněli jak to tady bylo dřív. **Děkujeme Pánu Bohu za to že žijeme ve svobodné zemi**. Není to země ideální ani naši politici nejsou ideální. Máme to, co jsme si zvolili, tak nenadávejme. Když lidi nadávají na presidenta, tak jim říkám – co chcete, vždyť jste ho volili. Máme, co jsme chtěli. Přesto všechno si myslím, že je to úžasný, že jsme se té svobody dočkali. **Můžu svobodně říkat, co chci a nikdo mě nehoní po kriminálech. Tak se také máme za vlast modlit**. Církev prožívá těžké chvíle, krize není jenom v Čechách. Působil jsem v Itálii a v té diecézi za dvacet let nebylo kněžské svěcení. A to je italský národ katolický. Duchovní krize se dotkla celé Evropy. Když máme v Římě kongres opatů celé světa, tak mě to velmi potěší, protože oni mluví o počtu povolání. Nejvíce je jich ve Vietnamu, kde vládnou komunisti nebo v Latinské Americe, kde je tak strašná chudoba. Největší krize je v Evropě. A Česko je Evropa, to není Afrika. Tak to musíme brát, vše už tady bylo a zas přijde doba, kdy se lidé probudí ze sna. Když je někdo přežraný, tak špatně tráví. A já myslím, že už to brzo nastane. Oni **lidi začnou chápat, že bohaté dovolené u moře je neudělají šťastnějšími. A že si můžou postavit sebezodpovědnější paláce, ale když se v nich budou hádat a nebudou mít trochu blíženské lásky, že to k ničemu není**. A zase objevíme to

staré dobré Evangelium, kde se říká jak máme žít. Tolik z mé strany všechno, omlouvám se, že jsem mluvil dlouho. Myslím si, že vy jste povzbuzením pro mě a já, snad, povzbuzením pro vás – to je těžko říct. **Každopádně vás zvou – když pojedete kolem Rajhradu - my máme kostel od rána do večera otevřený**. Ředitel muzea mně říkal – když zavřete ten kostel, my ho uděláme součástí prohlídky a vyděláme peníze. Já mu na to řekl – **NE, dům Boží má být otevřený pro každého člověka, ať je bohatý nebo chudý, a má být domem modlitby**. Nejenom muzeem nebo archívem.

Sbírka tentokrát nestačila na zaplacení autobusů a nutné rezie. Pán Bůh zaplať Vám vše a také dodatečným dárcům, kteří zaplatili to co chybělo. Poděkování patří také místnímu faráři P. Lukášovi a všem farníkům z Velkého Meziříčí, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na úmysly poutí NJ**.

Představení a rozhovor s hlavním celebrantem poutě NJ v Radešínské Svratce, kterým je P.

Mgr. Ing. Jaroslav Sojka, kaplan v Hodoníně:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště. Narodil jsem se v roce 1982 a pocházím z vesnice Deblín. V šesti letech jsem začal ministrovat a tato služba mi pomáhala vytrvat v obdobích, kdy moje víra nebyla příliš pevná. Nakonec jsem u oltáře zůstal až do dospělosti. Po maturitě jsem nastoupil na Vysoké učení technické v Brně na obor telekomunikační sítě. Poté jsem absolvoval seminář a loni mě po jáhenském svěcení poslal otec biskup do Žďáru nad Sázavou. Nyní jsem kaplanem v Hodoníně.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Zaslých jsem povolání, nebylo to tak silné a efektní jako u sv. Pavla, ale jakýsi vnitřní hlas jsem jednoho dne v srdci zaslechl a pak už mně to znělo pořád v uších, tak jsem to vzal vážně.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Kněžskými vzory se mi přirozeně stali moji faráři či kněží. První tři svátosti mi uděloval P. Jaroslav Jaša, kterému asi vděčím za nejvíce. Jeden staříček z farnosti přede mnou kdysi prohlásil, že co pamatuje, tak u nás byli vždy dobří a pevní kněží. Bohu díky za ně. Na konci studia jsem seznamoval z životem tehdy již zesnulého P. Jana Podveského, o němž jsem psal diplomku. Jeho vytrvalost v době útlaku a láska ke všem i k těm, kteří ho pronásledovali, je mi velkým vzorem. Každý kněz, kterého jsem potkal, mě inspiroval.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Jsem novokněz, proto je pro mě zatím vše nové a krásu kněžství neustále objevuji. Už nyní však mohu říci, že služba je to velmi pestrá a že je krásné být s lidmi při jejich radostných situacích i v jejich těžkostech. Pokud se lidé setkají s Bohem, vždy odlesk jejich radosti zasáhne i mně.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Prosit Boha o růst vlastní víry a žít z víry naplno. V každé modlitbě Otče náš prosíme za příchod Božího království.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Co se týká mé povahy, tak musím bojovat se svojí leností a nepořádností. Neustále se potýkám s modlitbou, prakticky každá činnost se mně zdá přednější, a proto musím pořád znovu a znovu začínat stavět Boha na první místo. V kněžství mě zatím trochu „tlačí“ nutnost neustálých řečnických projevů, tj. promluv, katechezí nebo proslavů a jejich příprav. Není to moje parketa a tak si to moc neužívám.

Na co se nejvíc těšíte? Těším se na Velikonoce, jednak budou moje první a jednak se těším společně s dospělými katechumeny na jejich křest.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Kolem Vánoc jsem prožil spoustu radosti ze setkání v rodině a s přáteli. Potěšila mě hudba a koledy vánočních koncertů, ale i liturgický doprovod. Velmi silným a radostným zážitkem pro mě bylo modlitební setkání mladých křesťanů vedené komunitou Taizé v Praze, které jsme s několika mladými z Hodonína krátce navštívili.

Prožíváme rok rodiny – plánuje se Národní eucharistický kongres - jak to prožíváte ve své farnosti? Začali jsme se na děkanství každý měsíc s katechety scházet, abychom se vždy společně zamysleli nad tématem, které nám vytvořil pracovní tým NEK. V současnosti (leden) máme za sebou pouze úvodní setkání, proto těžko soudit, co se z této snahy vyklubá. V plánu máme využít každý měsíc aktuální téma v jedné hodině náboženství a postavit na něm jednu nedělní promluvu.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na pouti NJ v Radešínské Svratce? Tak jako loni – na opravu varhan v místním kostele.

Přehled míst, hlavních celebrantů, účelů a výsledků sbírek poutí NJ za rok 2014.

Místo	Hl. celebrant	Úmysl sbírky	Částka Kč
Vel. Meziříčí	P. M. Pernička	Hnutí na počátku	4 571
Trpín	P. M. Šudoma	Hnutí na počátku	1 617
Křižanov	M. J. Peňáz	Pomník sv. Zdislavy v Křižanově	14 311
Bohdalov	P. A. Šámal	Charitní domov sester premonstr.	9 807
Břeží	P. J. Havelka	Pomník sv. Zdislavy v Křižanově	2 544
Rad.Svratka	P. S. Peklanski	Varhany – Radešínská Svratka	3 432
Oslavice	P. K. Satoria	Pomník sv. Zdislavy v Křižanově	2 670
Olešná	P. J. Kruczek	Početné rodiny	1 095
Pavlov	P. B. Sikora	Hnutí na počátku	0
Jámy	P. K. Janů	Fara ve Slavonicích	9 029
Měřín	O. M. R. Kosík	Hnutí na počátku	3 875
Olešnice	P.P. Beneš	Adopce na dálku	1374

2000 – 90 000 Kč 2001 – 121 400 Kč 2002 – 164 000 Kč 2003 – 189 020 Kč
2004 – 168 830 Kč 2005 - 178 160 Kč 2006 – 246 900 Kč 2007 – 263 681 Kč
2008 – 189 948 Kč 2009 - 150 948 Kč 2010 - 101 943 Kč 2011 - 161 328 Kč
2012 - 125 618 Kč 2013 - 90 271 Kč 2014 – 54 325

Náš společný dobrý skutek za patnáct roků konání poutí NJ – **2 297 372 Kč** –

Všem poutníkům jménem obdarovaných - Pán Bůh zaplat'

Pozvánky.

DOET typu Prosiměřice, pomáhá mnohým převelice! FATYM zve na faru do Prosiměřic na Duchovní Obnovy Exercičního Typu. Začíná se vždy ve čtvrtek v 18:00, zakončení v neděli ve 14:00. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. Cena: 300 Kč (vzhledem k skutečným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). Přihlášky: ŘKF Náměstí 20, 671 03 Vranov n/D, e-mail marek@fatym.com, telefon 515 296 384. **Nabízíme:**

- 12. – 15. 2. pro Soluňáky – vede P. Marek Dunda *Téma: Mučednická mentalita;*
- 19. – 22. 2. pro muže – vede jáhen Ladislav Kinc: *Téma: Eucharistie;*
- 12. - 15. 3. pro Marianky střední – vede P. Marek Dunda: *Téma: ..a co manžel?;*
- 19. - 22. 3. pro ženy – vede P. Milan Plíšek: *Téma: Hovory o víře 5;*
- 26. – 29. 3. pro maminky Marianek a Soluňáků – téma: Pokoj v duši.
- 9. - 12. 4. pro Marianky velké – vede P. Marek Dunda: *Téma: ..nezapomeň zhasnout!*

Plán poutí na rok 2015: **8. 5. – poutní výlet rodin s dětmi - Prostějov**

17. – 19. 7. – Jižní Čechy III.

16. – 22. 8. - XV. Pěší pout' na Velehrad

12. 9. – XII. Pěší smírná pout' P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2015, 2016

2015	duben	Lísek	květen	Nové Veselí	červen	Jimramov
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná	září	Radostín
2016	říjen	Jámy	listopad	Bystré	prosinec	Olešnice
	leden	Velké Meziříčí	únor	Měřín	březen	Křižanov
	duben		květen	Bohdalov	červen	
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná	září	Pavlov
	říjen		listopad		prosinec	Olešnice

**Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -
Srdečně Vás zveme na 183. pout' NJ – ve čtvrtek 12. března 2015 v 17 hodin do Křižanova.**

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 2. 2015. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť) e.mail–kinc@biskupstvi.cz Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.novyjeruzalem.cz a www.rovecne.farnost.cz.